

Školní časopis

Peršťák

Stubaier Gletscher

Praskla trubka!

Parní stroj ve škole

V-klub

Zoo riskuj

Nová zkušenost

Fastfood?

Poslední trik

IQ Landia

Český rozhlas

Kurz přežití

Cyklovýlet

Prázdniny

Rozhovory

Křížovky, sudoku, vtipy

A mnoho dalšího

Rok: 2013/2014

Číslo: 2.

Zpívání v bazilice

Ve dne 20. prosince se v Jablonném uspořádalo vystoupení sboru Jablonného a z Doks. Jelikož chodím také do sboru, šel jsem zpívat taktéž. Sraz byl před bazilikou sv. Vavřince, kde se nejdříve všichni sešli a poté pomohli odvést aparaturu do baziliky. Před vystoupením jsem byl i na jiných, tedy jsem věděl, co mě čeká, ale přesto jsem byl nervózní. Když se nachystala aparatura, následoval velice krátký rozezpěv, nýbrž nás tlačil čas. Během doby, co jsem se s oběma sbory rozespívali, přicházeli postupně lidé, kteří si v tichosti sedli a čekali. Když už byla chvíle na naše vystoupení, všichni sboristé byli nuceni jít do velice neprostorné místnosti. Mezi tím, co jsme čekali, ředitel ZŠ pronesl řeč, po které následovalo naše vystoupení. Všichni sboristé tudíž vyšli z místnosti na dané místo, kde jsme se rozespívali. Když jsem uviděl, kolik lidí se na nás šlo podívat, byl jsem o to víc nervózní. Na štěstí jsem mnohé z těch lidí znal.

Byli mezi nimi učitelé, přátelé, známí, a proto jsem neměl důvod se strachovat. Když jsme se seřadili, jak jsem měli, bylo na chvíli ticho. Poté dirigent ukázal a začali hrát housle, kytary a bubny. Píseň nesla název truvérská mše. Zpívali jsme asi 15 min a začali jsem zpívat Českou Vánoční mši. Zpívali jsme déle, poněvadž obsahovala mnoho slov. Po odezpívání těchto dvou písní následovali ještě: The first nowell, Adeste fideles a Ring Christmas bells. Ke konci jsme sezmateně uklonili, nýbrž většinu sboru tvořili malé holky, které nevěděly kdy se mají uklonit. Protože lidé tleskali hodně, zazpívali jsme jako přídavek Ježíšku, panáčku. po koncertě jsem opět pomohl s aparaturou a odnesl lavičku, na které stáli zadní sboristé. Všichni byli rádi, že vystoupení dopadlo dobře a rozešli se domů.

K. Kořínek

Poslední projektový den

Než jsme prezentovali, měli jsme 2 hodiny času na dohotovení naší prezentace za skupinu a za třídu. 8. třída měla jeskyně Libereckého kraje, v níž jsem byl i já. Já jsem neměl 2 jeskyně z Libereckého kraje, nýbrž odjinud, takže jsem si musel vypůjčit 1 jeskyni od kamaráda. Za skupinu jsme měli téma na rostliny v jeskyních, protože v jeskyních nic neroste, kromě kořenových krápníků,

naplavenin a mechu, tak to bylo velmi obtížné. Mech tam roste jen díky člověku. Kořenový krápník a řasy tam rostou samovolně. Jelikož nám chyběl 1 člen ze skupin, ten nejlepší, tak to bylo ještě obtížnější, Tu prezentaci vytvořil chybějící člen a já ji dotvořil s menší podporou od ostatních členů skupiny. Nakonec jsme to odprezentovali, já s jeskyní od kamaráda, moje skupina s prezentací dotvořenou

na poslední chvíli, ale i tak jsme sklidili velký potlesk, pár pochval, ale pan učitel nám řekl, ať to příště neděláme na poslední chvíli. Ostatní skupiny to měli taky velmi pěkné, někteří lepší než my, někteří horší než my.

Petr Svoboda 8. třída

Ohlédnutí za Vánoci

Jelikož jsem taťku již mnohokrát za poslední dobu prosil, abychom šli na Drábské světničky, nedaleko Liberce, tak jsem ho nakonec obměkčil a jeli jsme.

Když jsme brzy ráno dorazili na známé přírodní parkoviště, otevřel se nám již tolikrát viděný nádherný pohled na pískovcové velikány. Na trasu, již dobře známe, jsme bez otálení nastoupili, kochali se krásou přírody a diskutovali o tom, že schází sních.

Cesta ubíhala jako vždy hladce a místy jsme si ji ještě o kousek protáhli, protože se nám v takový krásný, slunný den nechtělo domů. Už to skoro vypadalo, že půjdeme domů bez příhody, když v tom jsme potkali dvě skupinky myslivců, z nichž někteří hovořili německy. Chvilí poté, co jsme se vydali na rozcestí hlouběji do lesa, se objevil problém. Ten problém byli dva myslivci v autě s valníkem, na kterém

bylo naloženo mrtvé prase divoké. Řidič, již staršího věku, zastavil auto a výhrůžným hlasem zvolal: „Stůjte, tam nesmíte! Dnes zde s našimi zahraničními klienty lovíme divokou zvěř!“ Já i taťka jsme byli velice rozhořčeni, zaprvé se myslivci neuráčili nikde dát výstražné cedule a zadruhé nám upřímně o „nimrody“ ze sousedního Rakouska vůbec nešlo. Jelikož jsme se nechtěli vracet, pokračovali jsme naší cestou a i když jsem se bál, aby někoho z nás netrefila zabloudilá střela, tak se nic nestalo a výlet jsme příjemně zakončili v restauraci Plaudit.

David Sochor

Je naše planeta opravdu nemocná?

Dne 17. 12. jsem já a má třída vyrazili na program o třech hodinách na téma Nemocná planeta. Po příchodu do Divizny si každý napsal na jmenovku jméno a začali jsme se seznamkou. Po seznání jsme měli téma, jak si mění naše planeta a jaké znečištění působíme naší planetě Zemi. Poté jsme všichni začali diskutovat o jaké problémy jsou nejdůležitější. Myslím si, že všechny nejvíce bavila práce ve skupinách, ve kterých jsme měli vypracovat menší prezentaci o daných tématech a pak je odprezentovat a diskutovat, jak zlepšit situace které bohužel nastávají např: (Teroristické organizace, nemoce atd.

Po této aktivitě byla přestávka. Po přestávce dostala každá skupina klubíčko jiné barvy a měli jsme cestovat mezi skupinami a řešit problémy, které spolu souvisejí. Po spojení všech skupin vznikla pavučina, o které jsme si povídaly. Ke konci se po místnosti rozmístily židle, na kterých byly názvy států, do kterých jsme se losem rozdělili a dostali jsme kelímek s tyčkami, tři na jednu osobu. Např: v Africe bylo 10 lidí a každý mel jen 1 tyčku, což nestačí na přežití. 3 = optimální přísun potravy. V Jižní Americe byly 3 tyčky, takže to bylo nejlepší.

Na konec každý snědl svou tyčku a odnesli jsme si ponaučení, jak se starat o svou planetu.

O. Ducháček

Stubai Gletscher

Stubai Gletscher je lyžařské středisko, které se nachází v rakouských Alpách, kus na jihozápad od Innsbrucku, po silnici asi 30 Km. Od Liberce je daleko 700 Km. Protože nese toto středisko v názvu Gletscher, což znamená ledovec, dá se tam lyžovat až do května.

Všem bych toto středisko doporučil, protože je zde dobrý výběr i pro začátečníky, také je zde dost terénu mimo sjezdovku a tím je středisko vyhlášené.

Mají zde velké parkoviště, od kterého je to

do nejbližší vesničky asi 15 minut. Od parkoviště vedou 2 kabinkové lanovky, které vyvezou všechny návštěvníky k ostatním vlečkům, které jsou velice moderní a pohodlné.

O jídlo zde není starost, jsou tu dvě velké restaurace, jídlo je v nich dobré, ale drahé. Ten kdo nechce utrácet, tak může jít do jedné místnosti, kde je spousta stolů a židlí a tam si s sebou vzít svoje jídlo.

Letos tam je dost sněhu, proti tomu, kolik ho je u nás, taky proto, že to je ve

veliké výšce. Ale proti jiným rokům ho tam tak hodně není. To naštěstí nevadí, protože mají umělé zasněžování, kdyby bylo nejhůř.

V tomto středisku se mi moc líbilo a byl jsem tam už po třetí a doufám, že tam ještě párkrát pojedu, a to přeju i všem, co by se tam chtěli podívat.

Tomáš Lukášek

Bowling

Poslední školní den minulého roku bylo rozhodnuto, že půjdeme do Babylonu na bowling.

Odbyli jsme si první vyučovací hodinu a mohli vyrazit. Šli jsme nejkratší cestou, a pak už se přiblížila budova Babylonu. Tam následovalo otravné přecházení a pak jsme již byli vevnitř. V jakési vstupní hale byl automat s drobnými mincemi. Tentokrát tam nikdo (!) nic nehodil. A už jsme došli do restaurace, kde byl bowling. Nejdříve jsme nadiktovali svá jména, aby se zobrazovala na obrazovce. To bylo zdoluhavé.

A pak už to začalo. Bylo slyšet velké údery do podlahy

a kácené kuželky.

Mně moc házet nešlo. Házel jsem těmi nejtěžšími, i lehké jsem zkusil, ale přesto to většinou sklouzlo do žlabu či neshodilo kuželky. Myslím, že jsem měl nejhorší výsledek.

Kdo však shazoval kuželky o sto šest, to byla paní učitelka Řebíčková. Opět se ukázala její veliká pečlivost.

Ke konci jsem často zaslechl napominání typu „dělej“ či „zrychli“ od spolužáků.

Všechno jednou skončí a tak i bowling skončil. Přichystali jsme se k odchodu a šli. Ve škole jsme každému učiteli, kterého jsme potkali, přáli šťastné a veselé svátky, naobědvali jsme se

a šli.

Bowling se mi líbil velmi. Je vidět, že paní učitelka má dobrý cit pro naše přání.

Matouš Balda, VII. třída

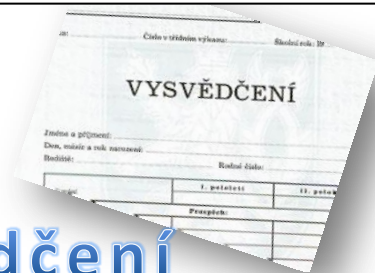
Praskla trubka!

Ve středu, když jsem přišla do školy, tak jsem se koukla do šatny 9. Třídy. Hrůza samá voda, Skříňky měli naproti 7. třídy. Připadala jsem si jak na Václavském náměstí. O první hodině jsme se s panem ředitelem trochu o tom povídali. Poté, co jsme měli další předměty, tak došlo na předmět s naší paní učitelkou třidní. Ta nám sdělila, že máme, dva dny volna kvůli rozbitému vodovodnímu potrubí. (HURÁÁ) Když hodina skončila, přemýšlela jsem, co budu dělat. Nakonec jsem zjistila, že nemůžu nic dělat, protože jsem měla tréninky. Ve čtvrtek ráno jsem vstala 10:00 a měla jsem 2 hodiny na to, abych se umyla a připravila. Když už bylo 12:00, tak jsem vyrazila na autobus.

Jela jsem k Babylonu za mým tatínkem. Tatínek dělá barmana v jedné restauraci. Když jsem k němu přišla, tak mi dal oběd. Dal mi svíčkovou, kterou mám velice ráda. Po obědě jsem pospíchala domů pro svoje věci. Šla jsem znova na autobus a jela jsem na Fügnerku. Tam jsem viděla svoje kamarádky, šla jsem k nim. Pak nám jel autobus do Doubí sídliště. Cesta trvala okolo 13 minut. Když jsem došla na trénink, tak jsem se převlíkla a šla jsem do tělocvičny. Trénink jsem měla 3 hodiny, po tréninku jsem jela autobusem na Kunratickou, kde moje mamka cvičila. Když skončila, tak jsme jeli domů a šla jsem rovnou spát. Ráno mě sestra vzbudila, abych se šla nasnídat.

Po snídani moje sestra odešla, tak jsem šla do postele a spala jsem dál. Když jsem se vzbudila bylo 13:00 a já měla opět trénink v 15:00. Vylítla jsem z postele a šla se umýt a převlíknout. Poté, co jsem se oblíkla, vzala jsem si věci a šla jsem na autobus. Když jsem přišla na Fügnerku, tak se stalo to stejný jako ve čtvrtek, ale trénink jsem měla jenom hodinu a půl. Když mi skončil, tak jsem vyrazila domů a šla jsem spát. Doufám, že zase někdy bude mimořádná událost.

Maruška Štěpánová 8. třída

Další pololetní vysvědčení

Na konci pololetí vždy pololetní vysvědčení, kterého se hodně lidí bojí a v den vysvědčení zůstanou doma. Jsou ale i lidé, kteří se na to těší a naopak nemohou dospat.

Jako každý rok tenhle den přišel, já byla hrozně zvědavá, jak to dopadne a čeština, matematika, angličtina i informatika se protáhly na sto let. Když konečně přišla ta očekávaná hodina, náhle jsem litovala, že jsem nezůstala doma, protože jsem byla

strašně nervózní a bála jsem se, jak to dopadne. Paní učitelka Řebíčková nás jednoho po druhém vyvolávala a neuběhla ani chvilka, a už jsem stála před celou třídou.

Všechna nevolnost ze mě spadla, když mi paní učitelka předávala vysvědčení, usmívala se a já jsem z jejího výrazu vytušila něco, co mi napovídalo, že to dopadne dobře. Otočila jsem vysvědčení stranou se známkami k sobě, podívala se na

vysvědčení... a koukaly ne mě samé jedničky! Byla jsem hrozně šťastná, i když musím přiznat, že ne až tolik kvůli známkám, ale kvůli stipendiu, které na mě čekalo.

Moc jsem se těšila domů, protože jsem doufala v nějakou odměnu, za takové známky. Mé přání se splnilo, a rozhodně se těším na příští vysvědčení, i když nevím, jestli dopadne taky tak hezky.

PARNÍ STROJ VE ŠKOLE

Jeden lednový pracovní den v týdnu jsme předmět, na kterém nám pan ředitel říkal něco o vodních turbínách. Některé určitě napadlo, že to byla hodina fyziky, a máte pravdu. Teď vám vylíčím co nepodrobněji hodinu od začátku do konce. Zazvonilo. Moji spolužáci ještě něco po sobě házeli, ale já jako slušná školačka jsem byla na svém místě a čekala. Vtom jeden chlapec střílel papírovou kouli druhému chlapci do obličeje, začali jsme se strašně nahlas smát, ale najednou přišel pan ředitel a všichni jsme zmlkli. Já jsem slyšela to hromové ticho, jako kdybychom čekali na svůj ortel. Ředitel řekl:

„Posadte se!“ Poslechli jsme. Začalo hlášení a poté nám pan učitel začal říkat, jaké vodní turbíny jsou a jak vypadají. Mě to docela zajímalo tak jsem pozorně poslouchala na rozdíl od mé spolusedící, která do mě pořád něco hustila. Najednou pan ředitel řekne, že po dlouhém hledání našel tuhý líh, a tak nám může ukázat jak fungoval parní stroj. Protože jsme se o něm učili minulou hodinu. Najednou slyšíme nepříjemný zvuk, který vychází z toho stroje. Pan ředitel celý šťastný. Že to funguje, řekne i přes ten hluk, ať se jdeme podívat zblízka. Šlo tam asi 15 lidí. Mezi tím jsem se smála s kamarádkou

Vtipu, který je hodně dlouhý takže ho nebudu psát, ale byl úžasný. Poté nám pan ředitel ještě něco říkal, ale já už jsem ho nevnímala, protože jsem se těšila na přestávku. Byla to fantastická hodina, protože jsem se dozvěděla mnoho věcí o vodních turbínách a jak pracuje parní stroj. ☺

Huličková

ZOH SOCHI-RUSKO

Petr Svoboda 8. třída

Za ČR už máme 8 medailí, což je rekord pro ČR za všechny ZOH. M. Sáblíková nám získala zlato a stříbro, E. Samková zlato, O. Moravec stříbro, ještě další získali tři bronzové medaile. Ale musím pokárat naše hokejisty, sice porazili Slovensko a Lotyšsko, ale i tak nebyli moc sehraní. V posledním kole, které nám mohlo zajistit postup, jsme soupeřili s USA, měli jsme malé šance na výhru, bohužel jsme prohráli, a tak se potvrdilo, že USA je doopravdy velice silný tým. I kdybychom porazili USA, tak máme proti sobě snad ještě silnější tým než USA - Rusko.

V biatlonu - páry muži – jsme měli dobrý start a poté jsme se drželi, ale v druhém kole jsme spadli a byli jsme poslední. Nakonec jsme skončili předposlední. Naše M. Sáblíková nezklamala a znovu nám vybojovala zlato na dráze 5000 m a stříbro na dráze 3000 m. O. Bank sjezdař na lyžích, byl na 5. a 6. místě.

Olympiáda v angličtině

Jelikož jsem díky díky důvěře paní učitelky Řebíčkové a Bártlové postoupil ze školního kola olympiády v anglickém jazyce do okresního kola, vydal jsem se 19. 2. v osm hodin ráno do Domu dětí a mládeže Větrník, kde se tato akce konala.

Poté, co jsem se v osm hodin a třicet minut zaregistroval, jsme se setkali s devátákem Kryštofem, se kterým jsem měl trávit celý den.

Po chvíli, kdy všech 43 zúčastněných čekalo v jedné místnosti, dorazila porota s nějakými pomocnicemi, které byly zaměstnankyněmi

Větrníku, od kterých jsme se celý den dozvídali organizační informace.

Jak jsme si seděli v již výše zmíněné místnosti, netušili jsme, že nám bude po půl dne domovem, ve kterém budeme čekat na vyvolání k pohovoru v angličtině, nebo na naše výsledky.

Bylo nám sděleno, že program dne bude následující: nejdříve půjdeme na poslechovou část, ve které každá ze dvou skupin (6.+7. a 8.+9. třída) dostala pracovní listy, na které vyplňovala informace, které se očitly v hovorech lidí na CD;

Jako druhá činnost měly následovat pohovory, které vypadaly tak, že účastník olympiády směle vstoupil do místnosti, kde na něj čekali tři ženy (porotkyně), se svými tématy a záludnými otázkami. Třetí částí programu bylo vyhlášení, které mělo končit v půl druhé, ale nakonec se vše zpozdilo o dvě hodiny.

Tato akce se mi moc líbila, i když to bylo trochu zdlouhavé, a velice jsem se na ní pobavil. Odnesl jsem si z ní také dobrý pocit, protože Kryštof svou kategorii vyhrál a já byl pátý, což se pokusím další rok zlepšit.

David Sochor

Výlet s druháčky

Jelikož jsme patroni už druhým rokem, tak jsme tentokrát vyrazili do Kryštofova údolí.

Naše první zastávka byla na malém plácku, kde byl obrovský betlém ze dřeva a sena. Všechny druháčky to uchvátilo a byli natěšení na další podívanou, ale nejdřív jsme se museli vyfotit jako třída. O pár metrů dál byl tamější orloj ten nebyl zajímavý, ale zase bylo pěkné, že byl ze dřeva. Třetí zastávka byla v nenápadné budově, kde se ukrýval poklad Kryštofova údolí.

Byla to v podstatě taková miniatura středověkého města to však bylo pouze v prvních dvou místnostech, poté jsme zašli do tehdejší ložnice, která byla už v normální velikosti.

Na půdě byla poslední výstava, měli tam k vidění různé nerosty, starověké nástroje a spoustu dalších věcí, ale to jsme už nestihli, protože nás čekala závěrečná zastávka. Tou byl malý statek, kde se nás ujala milá paní a ukazovala nám jejich prostory.

Viděli jsem velmi starý úkryt, aby to nebylo jen o poznávání, tak jsme si mohli vyrobit nějakou tu památku pro děti na doma.

Osobně můj druháček není moc do umění, takže jsme si hráli na dvoře s ostatními, kteří neměli zájem nejčastěji kluci. Zhruba po hodině jsme odešli na procházku po obci. Vyšli jsme na horizont, kde byl hřbitov a tam jsme si udělali závěrečnou fotku dne. Všichni byli už unavení, a tak jsme se těšili do autobusu, který nás dovezl zpět do

Klasická česká literatura Popelkou

Školák Kája Mařík, Bylo nás pět nebo různé spisy K. V. Raise či Karoliny Světlé. Jsou Vám jména povědomá? Možná, Bylo nás pět, ale co jest Školák Kája Mařík.

Tyto tituly jsou od českých autorů. Dříve byly velmi čtené. Dnes? Možná sem tam objevíme Bylo nás pět v čítance nebo popis Karoliny Světlé. Ano, klasická česká díla literární jsou čím dál tím méně čtivá a u mládeže obzvláště. Ta tyto tituly přímo uráží a kritizuje.

Dnes se čtou přeložené knihy z Anglie či z Ameriky. Jména Eragon, Harry Potter či Hraničářův učeň, jsou nám však velmi známé.

Dáváme jim přednost před výtvary našich autorů. Proč?

Cizí tvorba je za první tzv. „in“ a za druhé často mliodež v příbězích vymyšlených nachází více krásy než v dílech našich, která většinou jsou vycházející z reality. Jsou to příběhy lidí, jak žily, příběhy lidí obyčejných a často i chudých. Nejčastěji se tyto příběhy odehrávají na konci 19. století či na začátku první republiky. Ve všech příbězích jest věnováno spousta stránek víře, která v té době byla tuze důležitá pro lidi všech vrstev.

A jaké tedy tituly? Pro nejmenší doporučím Školáka Kája Maříka, ale asi od 7 let. Je zde mnoho pojmů zasta-

ralých a náboženských a tak je pochopením čtení složité. Pro děti od 8-9 let samozřejmě knihu Karla Poláčka Bylo nás pět. A od těch dvanácti bychom mohli pochopiti nějakého toho Raise. Též je pěkná i poměrně neznámá knížka Josefa Šíra, která pojednává o životě na horách.

A tak čtème i titulky české, nezapomínejme na ně. Jsou určitě stejně krásné, jako tituly cizí, ba i hezčí. Najdete zde vysvětlení života lidí dříve a pochopíte, že česká kniha jest krásná. V dnešní uspěchané době Vás tyto knížky jistě rozradostní.

Matouš Balda, VII. třída

V-klub

Ve čtvrek 20. 2. se naše třída po čtvrté a naposled vydala do V-klubu. Opravdu se mi tam líbilo, ale škoda, že už tam naše třída nepůjde.

Tentokrát jsme hráli opravdu zajímavé hry, nejvíce se mi líbila hra, kde jsme si všichni za sebou podávali nebo posílali míček co v nejrychlejším limitu. Naše první taktika byla, že jsme se postavili do kruhu podle toho, jak jsme měli stát. Zvládli jsme to za

10 sekund. Další pokus jsme udělali pro míček takovou klouzačku z rukou, ale protože nám míček skoro spadnul, což ho velice zpomalilo, tak jsme to zvládli za 13 sekund. Poslední pokus s míčkem se nám povedl za 4 sekundy, díky tomu, že jsme znovu udělali klouzačku, ale tentokrát k tomu všichni použili jenom jenom jednu ruku a udělali jsme tomu lepší sklon.

Poslední aktivita byla

spíše taková rozlučka, která byla v jedné místnosti, kde byla tma a svítily tam svíčky. Postupně si nás volali a předávali nám placky, na kterých byl znak V-klubu a nápis „Správná třída“, kterou jsme se doufám díky V-klubu stali.

Tomáš Lukášek

Zoo riskuj

Před týdnem jsem se zúčastnila soutěže Zoo riskuj, což je soutěž, ve které dostanete test o zvířatech v Liberecké zoo, nebo o jejich zaměstnancích či historii.

Přestože jsem tam mohla jít už před rokem, nešla jsem tam, protože na tyto soutěže nejsem moc typ a ani by mě nebavilo se na to tři týdny učit, i když jsem zjistila, že i ti, kteří se tam přihlásili, se učí akorát den před soutěží.

Původně jsem neměla jít ani tento rok, jenže vše se změnilo v okamžiku, kdy David Sochor zjistil, že ve stejný den se koná i Anglická olympiáda a někdo musel jít za něj. Já jsem nejdřív byla nerozhodná, ale

nakonec mě k tomu donutila Anča Langrová, která nechtěla být v soutěži jediná holka z naší třídy.

V deset hodin ráno jsme se sešli s paní učitelkou Šilhánovou na chodbě v prvním patře školy a vydali jsme se na cestu.

V PKO jsme se ve skupinkách posadili ke stolkům a Matěj Malý, Jasmine Seppová a já jsme se pustili do práce. Otázky byly opravdu těžké, ale my se pomalu dostávali k poslední padesáté otázce.

Konečně jsme měli dopsáno a vydali jsme se ven z přetopené místnosti, kde na nás čekala paní učitelka, která se nás hned zeptala, jak to

dopadlo, a my museli připustit, že některé otázky byly opravdu těžké.

O pár dnů později jsme se dozvěděli výsledky- naše skupina byla okolo dvacátého místa, jedna skupina byla úplně poslední, ale ta třetí skupina se umístila na osmém místě- a o jediný bod jim utekl postup do finále.

Sice jsem trochu záviděla skupině, která měla tak dobrý výsledek, ale zase se to stalo motivací na příští ročník této soutěže, kterého se určitě zúčastním, i když musím uznat, že z padesáti procent to bude kvůli tomu, že se zbavím několika vyučovacích hodin.

ZIMA NEBO JARO ?

Zimní období je u mnoha lidí to “neoblíbené“ a mají radši léto nebo jaro. Letošní zima moc jako zima nevypadala. Na začátku února kvetou sněženky a za okny zpívají ptáci. Že by byla nějaká velká záplava sněhu? Vůbec! To že jeden den sněžilo a druhý přšelo, neudělalo dokonalé podmínky ani pro lyžování. Pokud jste chtěli lyžovat, tak nebýt umělé nadílky, museli byste jezdit leda tak po bahně. Já zimu nenávídím, a proto jsem se radovala, když jsem mohla vytáhnout sluneční brýle a vydat se na procházku s úsměvem. Ten mi ale rychle opadl, protože začaly být teplotní výkyvy a z jarního období začala být pro mě “arktická zima“ pod nulou se studeným větrem a zataženou oblohou.

Když se nám v zimě nechce kvůli počasí, které zrovna nepřipomíná léto, lítat venku, ale přitom se nudíte, můžete zkusit třeba výlet do bazénu, kde je teplá sauna nebo si zabruslit na led odkud si ale můžete odvést pár pěkných modřin. Samozřejmě pro lenochy jako jsem já je nejlepší sednout si k televizi, koukat na svůj oblíbený seriál, zabalená do deky s čokoládou a hrníčkem čaje. Teď jsem si vzpomněla na Vánoce, které Vánoce vůbec nepřipomínaly, Nebýt Vánočních koled, myslela bych, že mám narozeniny a divila se, co to tam dělá ten strom. Po celý rok nevydržel sníh ani den a nediví se, že když na Vánoce nenapadla ani vločka sněhu, tak že teď nám rostou sněženky na zahradách. Uvidíme, třeba si příští měsíc zaplaveme na koupališti ☺

S.Bošuková

Nová zkušenost

22. 4. dubna jsou přijímací zkoušky na střední školu různého zaměření. Pro všechny děti 9. ročníku je soudný den, na který se nikdo netěší. Horlivě se připravují a dělají vše proto, aby se dostali na vysněnou školu.

Pro mě noční můra končí, protože nacházíme školu v Mladé Boleslavi, kde se nepíšou testy společnosti SCIO, ale ouha. Záhy jsme zjistili, že dopravit se do školy bude těžší, než jsme čekali.

Před třemi týdny jsme jeli s tatškou podat přihlášku, aby mě přijali na střední školu. Po cestě domů jel tatka jinudy, než jezdívá. A vyplatilo se. Projížděli jsme pohádkovým a houbovým lesem, který vypadal jako z pohádky Sněhurka a sedm trpaslíků. Cestou jsme se byli podívat na auta pro maminku, aby mě někdy odvezla do školy sama, když tatka bude v zahraničí. Do 22. dubna musím čekat, jestli mě přijmou nebo ne mě noční můra

ORBIS PICTUS-KONFERENCE PŘES SKYPE

Dne 27. února 2014 byla konečně dohodnutá koference, přes aplikaci Skype, na projektu Orbis Pictus.

Začalo to tím, jak jsme připravovali třídu, tedy židle jsme dali do dvou řad, na které jsme si sedli. Chvilí to trvalo než to pan učitel Turčík, paní Pacltová a paní učitelka Bártlová připravili. Poté nám začali němečtí kamarádi volat. Zvedli jsme to. Jejich učitelka se začala bavit s paní učitelkou německy. My jsme ničemu nerozuměli a tak jsme se bavili s kámoškama.

Potichu! Poté jsme se začali představovat:

„Halo, ich bin Kristýna ich mag sport.“. Paní učitelka z německé strany nás pochválila za to jak hezky mluvíme německy a řekla nám česky, že už se těší na pobyt v Liberci, který se uskuteční na přelomu kvěna

a dubna. Následně německé děti začali představovat svoji školu (AJ). My jsme potom říkali otázky a Němci nám odpovídali. Po otázkách jsme se rozloučili a museli zase uklízet třídu.

Mně se to líbilo, protože jsem poznala

Jaký mají Němci přízvuk a už se těším až se uvidíme.

K. Hummelová

POSLEDNÍ TRIK

V Naivním divadle nám herci z Divadla Alfa Plzeň připravili zajímavou hru. Myslím si, že název toho představení vyplývá z toho, že poslední trik byl ten nejlepší a ten se mi také nejvíce líbil. Představení je o tom, jak se iluzionista Melies se chystá na smrt, ale ještě chce dopsat své paměti o svém životě, co prožil, jak se zlepšoval v iluzích a taky o vynálezu kinofilmu.

Iluzionista Melies se zúčastnil prvního přehrávání filmu o vlacích. Když lidé poprvé uviděli, jak se proti nim řítí vlak, mysleli si, že je to doopravdy a začali utíkat. Melies už bil starý a žil v domově důchodců, starala se o něj jedna zdravotní

sestřička a on s ní laškoval. Dával jí růže, když kouřil a ona mu vzala cigaretu, on si vyčaroval novou. To bylo doopravdy velice povedené. Ale třeba trik, jak lezl do umyvadla, když ho honila smrt v podobě kostlivců, tak šlo mezírkou vidět, jak leze pod pódium. Poté šlo občas vidět na stranách, jak vylézají z podpódia. To byly jediné chyby, které jsem zahlédl. Zajímavé iluze byly, jak vylézají kostlivci ze šuplíků, skříně a jak se objevují z ničeho nic za zavírajícími dveřmi. Bohužel Melies nakonec zemřel. A pokud to chcete vidět běžte do divadla!

Petr Svoboda 8.třída

Nezdravé fastfoody – co jíme?

„Jdeš do KFC?“. Jistě jsme se s touto větou již někdy setkali a dobře ji známe. KFC můžeme zaměnit popřípadě za jiný fastfoodový podnik.

Hodně lidí si do těchto podniků rádo vyjde. Objednají si vše možné, boxy, krabice... Zde je toho na výběr mnoho. Ale vím, jak tím sobě škodíme?

V těchto fastfoodových podnicích se nadmíru užívá již několikrát použitý olej. V dnešní době je olej poměrně drahý, a tak se s ním musí šetřit. Ale! Při žádném šetření nesmíme šetřit tak, abychom tím sobě škodili.

Řepkový olej je nejlacinější ze všech tekutých tuků. Jeho velikou vadou ale je to, že se při poměrně nízkých teplotách přepaluje. Přepalováním

vznikají jedovaté a zdraví škodlivé látky, které našemu tělu rozhodně neprospívají.

Na oleji řepkovém se dá dobře jídlo usmažit (proces smažení jídla jako kuchyňská úprava sám zdravý není) bez těchto špatných látek. Když se ale olej začíná přepalovat, přičemž tmavne, měli bychom jej vyměnit. Než ale takhle rozplýtvat tolik oleje, je lepší použít zlepšovák našich babiček. Recept je jednoduchý: při smažení dáme ke smaženému pokrmu 1-2 brambory (podle objemu oleje) a 2-4 mrkve, vše na kolečka nakrájené. Občas je vyměníme, které ty špatné látky na sebe navážou, a proto je nesmíme jíst.

Druhým problémem je kultura stravování ve

fastfoodových podnicích. Stoly nemusí být vždy hygienické a většinou to do sebe hltáme tak, že nám z toho může být nakonec špatně.

Třetí problém je ten, že si nemůžeme být jisti tím, v jakých podnicích to bylo připraveno. Dejme si tedy na to pozor.

Já osobně tyto podniky rád nemám a nejlepší je pro mě to, co je domácí.

Matouš Balda, VII. třída

Poslední trik byl opravdu poslední

Toto představení jsme shlédli v Národním divadle. Představení bylo o starci v péči zdravotní sestry v nemocnici, tento starý pán se jmenoval Molies, který měl velké záliby v kouzelných tricích, v psaní svého příběhu v tajnosti. Měl také rád laškování se sestrou v nemocnici. V této hře bylo plno vtipných i iluzionických triků, např.: nekonečné cigarety, vylézání z umyvadla nebo z kufru. Melies také rád kouřil a proto byly v této hře zmíněny cigarety samozřejmě, že nesměl, ale potají mu to šlo. V polovině představení, se zjevila černá osoba, která mu nabízela úpis ke smrti, který byl neodkladný, nakonec musel Melies podepsat, když mu došli triky a když už nestačil na figle černé osoby, neboli smrtáka.

V dalších dnech Molies těžce bojoval s triky smrti i se sebou samotným. Zmínil se také o tom, že měl velmi rád filmy a ukazoval jak se dělají triky v televizi. Ke konci Molies umírá umírá za přítomnosti triků a kozel a kostlivců, kteří si za ním přišli přímo do nemocnice. Molies strávil většinu stáří v nemocnici a bojí se smrti. Tato hra byla velice zajímavě a chytře napsána a krásně zpracována i z hlediska prostředí nemocnice i podsvětí. Odehrává se ve Francii (černý barek), Francouzský jazyk, píseň kterou si zaspíval společně se sestřičkou. Na konec se sám Molies stává členem podsvětí.

Ondřej Ducháček

Moje jarní prázdniny

Než začaly jarní prázdniny, byl jsem týden dříve nemocný. Tudíž se mi dopřalo dalšího odpočinku. Avšak to vyzní divně, o prázdninách jsem částečně postrádal školu. Bylo to asi z toho důvodu, že jsem strávil dost času doma. O víkendu jsem jako obvykle jel k mému tátovi. Víkend jsem strávil spíše s mým kamarádem Honzou. Když jsem přijel v neděli domů, tak jsem se odpoledne dozvěděl, že další den jedeme na návštěvu k tetě. Bohužel jsem dostal tentýž večer zprávu od kamaráda Adama, abych s ním a dalšími kamarády šel na Ještěd. Kdybych nejel na návštěvu, bez komplikací bych jel. Tudíž jsem musel vymyslet způsob, jak se dostat na obě místa. Naštěstí mi jely autobusy ve správný čas, takže jsem jel. Dalšího rána jsem brzy vstal a šel na autobus. V Liberci jsem byl kolem deváté hodiny. Následovně jsme si dali sraz a šli jsme. Když jsme vylezl na Ještěd, byli jsme rádi,

že tam jsme. Cesta dolů byla snažší. autobus, který mě měl svést na návštěvu do Chrastavy, jsem stihl jen tak tak. Nevěděl jsem kolikátou zastávku mám vystoupit, tedy jsem počítal komicky zastávky. tak či onak na mě čekal na zastávce tetin syn, takže jsem vystoupil na správném místě. Moje mamka a sestra tam dávno už přijeli a za hodinu jsme jeli domů. Následující dny jsem strávil doma. Hrál jsem na počítači nebo jsem yoyoval. Čas od času jsem šel ven. V pátek mám obvykle trénink na stolní tenis, ale bohužel odpadl. Šel jsem tedy navštívit babičku v Jablonném. Strávil jsem u ní celý den povídáním a díváním na televizi. K večeru jsem se vypravil za poblíž bydlící tetou Gábinou a jejím přítelem Michalem. Večer jsme opékali buřty. Byl s námi taky malý Míša, kterému jsou asi čtyři roky, tudíž o zábavu bylo postaráno. Večer u tety mě bavil a ráno mě vyzvedla mamka. O víkendu jsem toho opět moc nedělal. Jarní prázdniny byly báječné, i když jsem se moc s přáteli neviděl.

Jarní prázdniny v Itálii a v Rakousku

Já jsem si jarní prázdniny velice užil. Doufám, že si je také užili všichni čtenáři tohoto časopisu. Nebyly to prázdniny doma i když nechci tím někoho urazit. Na těchto prázdninách se mi nejvíce líbilo to, že jsem si krásně zalyžoval a taky zalezl po skalách.

Vyjeli jsme v sobotu odpoledne. Na místo jsme dojeli opravdu pozdě v noci. Naštěstí jsme nemuseli hledat ubytování, protože jsme jeli naším obytnákem. Další den jsme šli lyžovat do střediska Axamer Lizum. Je to kousek od Innsbrucku, v tomto městě se

dokonce dvakrát pořádala zimní olympiáda a to v roce 1964 a 1976. Zrovna v tomto středisku se závodilo ve sjezdovém lyžování. Krásně jsme si tam zalyžovali a vyrazili víc na jih do Itálie.

Do jednoho městečka jménem Arco. Je tu známá lezecká oblast. Mokrát se zde pořádalo MS v lezení. Kdyby někdo pořád nevěděl, tak je to asi 15 km od velkého jezera Lago di Garda.

Krásné čtyři dny jsme strávili pod skálou, krásně jsme si zalezli. Samozřejmě

jsme šli do městečka na výbornou italskou zmrzlinu i pizzu.

Z tepla jsme vyjeli do Dolomiti na lyže, kde jsme se setkali s kamarádem. Pěkně jsme si tam zalyžovali a jeli domů. Ale cesta byla dlouhá, vždyť jsme za celou dovolenou najezdili asi 2000km.

Už se těším, až budu mít další příležitost někam jet.

Tomáš Lukášek

Jarní prázdniny na lyžích

V neděli jsme byli do večera u mámy a připravovali si věci na lyže. Měli jsme jet do Orlických hor.

V pondělí ráno jsme vyjeli autem, protože cesta byla dlouhá, tak jsem si pustil film. Když jsme dojeli do cíle jsme se vybalili. Penzion se jmenoval U Čápa. Na sjezdovce byl sníh a vedle květli květiny, a byl to na první pohled. Cestou nahoru jsme se dozvěděli, že králem hor jako u nás Krkonoš, je Rampušák. Sjezdovky byly upravené, ale jak bylo teplo, tak sníh tál, takže se dalo pořádně zalyžovat nebo zasnowbordovat jen ráno, protože ještě byl tvrdý a upravený sníh.

Stránka 14 z 42

Zato už v odpoledne už to nešlo, protože byl měkký sníh místy i (břečka). Další dny probíhali úplně ve stejném režimu.

Moc se mi tam líbilo a doporučuji to všem, co nevdají lyžování. Pak jeli domů. A byli jsme znaveni tak jsme si, že jediné co jsem si musel udělat bylo vybalit věci z tašky. Víkend jsme měli v odpočívacím režimu. A začal jsem se připravovat do školy

Michal Martenek

Setkání s Martinem Půtou

Nedávno jsme se dozvěděli, že se ve středu setkáme s hejtmanem Libereckého kraje – s panem Martinem Půtou. Měli jsme si připravit otázky, na které bychom se ho, jako nejvyššího představitele kraje, zeptali. Bylo zajímavé, že jsem jeho jméno do té doby neslyšel, a proto jsem to také prodiskutoval s rodiči, kteří nevěděli, jaký mají mít názor, protože politiku nijak nesledujeme.

Středečního rána jsem šel do školy se značnou nejistotou, jestli uslyšíme jen dalšího politika, který by sliboval, ale nic nesplnil.

Již výše zmíněná nejistota ze mě však opadla, už když jsem pana Půtu uviděl, protože působil velice přátelsky a uvolněně. Celý program uvedl pan ředitel a slovo po něm převzala paní, která je zaměstnankyní organizace, která právě našeho hejtmana školám propůjčuje. Pan Půta v začátcích svého proslovu uvedl, že vše začalo v Hrádku nad Nisou, kdy se mu s pár kamarády přestalo líbit vedení města, a proto se rozhodli jít do voleb s očekáváním, že se jim podaří třeba něco změnit. Lidi asi oslovilo to, že pan Půta se svými kamarády

přišli z řad běžných občanů města, a možná i proto se jim podařilo vyhrát volby celkem třikrát. Pan Půta asi umí dobře oslovit lidi, a tak se stal i hejtmanem, což zatím vykonává s úspěchem.

Přednáška, stejně jako přednášející na mě udělala velký dojem, právě proto, že pan Půta nemluví jako politik, ale jako člověk. Naučil jsem se také, že není dobré mít zbytečně špatné předsudky.

David Sochor

Cesta kamióňem

V pondělí o prázdninách jsem se vydal do ústí nad Labem. Jel jsem kamióňem, což bylo super.

V pondělí jsme se vzbudili okolo 6:45. Ráno bylo stejné jako když chodím do školy, ale bylo v něčem jiné. Mamka mi řekla, že si mám na sebe vzít věci, ve kterých je mi pohodlně.

Rozloučili jsme se s mamkou a jeli jsme s kamarádem k němu do práce. V práci mi ukázal kamion a už mi bylo vše jasné. Sedl jsem si do kamióňu a čekal. Museli jsme natankovat a tak jsme jeli do Jablonce nad Nisou.

Cesta do Ústí nad Labem trvala přibližně 2 a půl hodiny.

Když jsme přijeli do Ústí tak jsme 1hodinu a 15minut čekali na vykládku. Po vykládce jsme jeli na nakládku. Tam jsme čekali 1 hodinu a 30minut na naložení. Po naložení jsme jeli domů.

cesta trvala zase 2 hodinky přibližně.

Když jsme vyložili u něj v práci, tak se mě ze zeptal jestli nechci si zařídit kamion. Odpověděl jsem mu ano. Jezdil jsem asi 15minut kolem hangáru.

cestu jsem si užil a už teď se těším, až zase pojedu, a doufám, že pojedu s ním do Německa.

Matěj Pernekr

Perštejní

Je to představení, kde hrají pouze dva herci a občas vyberou někoho z diváckých řad, aby jim pomohl předvést, co oni chtějí. Naposledy, kdy jsme je viděli, hráli Přemyslovce a řekli nám, že uvidíme pokračování a taky se tak stalo. Bylo to o třech bratrech, říkáme jim Jednička, Dvojka, Trojka a jak se měnili na trůnu. První na trůnu byl nejstarší Jednička, po něm nastoupil Dvojka pak Trojka poté Jednička a pořád se měnili. Trojka měl podporu

polského císaře. Dvojka nechal zavřít Trojku a Jednička zase Dvojku, takže vládnul Jednička, asi 3 roky. Poté díky podpoře polského císaře se Trojka dostal ven a odstranil svého bratra Jedničku a vládnul on. Po 5 letech se vrátil Jednička a nechal popravit Trojku a vládnul zase Jednička. Zhruba po dvou letech Jednička umírá a Dvojka se vrátí do Čech a začne vládnout. Vládne asi 15 let a po něm nastupuje jeho syn Čtyřka. Ale předtím

než nastoupili 3 bratři tam byli 2 bratři Pětka a Šestka údajně nechal zabít svého bratra Šestku před kostelem. Ti dva herci nám ukázali i vybavení rytíře a kroužkovou košili vážící 15 kg, která byla velmi důležitá pro rytíře, protože mu chránila trup a srdce. A také nám ukázali, způsob boje rytířů s meči a sekerami.

Petr Svoboda 8. třída

Divadlo- příběhy z bible

V úterý 1. dubna jsme se s paní učitelkou vydali do experimentálního studia, kde se měla konat divadelní hra, která měla posluchačům přiblížit Starý zákon. Na tuto hru jsem se velice těšil, protože vím, že v již výše zmíněném studiu mají herci vždy zajímavé pojetí her, které je ale zároveň poučné.

Ráno jsme se na začátku druhé vyučovací hodiny vydali na zastávku Fügnerova, kde jsme nastoupili na tramvaj, kterou jsme dojeli

až na místo konání. Cesta probíhala klidně, až na to, že byla ze začátku tramvaj přeplněná.

Do prostor poněkud menšího sálu jsme dorazili jako první, až chvíli po nás začaly přicházet i jiné třídy. Když se všichni pohodlně usadili, na jeviště dorazili herci- jeden muž a jedna žena, kteří nám začali vyprávět biblické příběhy.

První příběh pojednával o stvoření světa a další příběhy se odehrávaly tak, jak šly chronologicky za sebou. Po konci každého barvitého líčení

událostí, které někteří posluchači vůbec neznali, následoval krátký test, po kterém bylo občas vyprávění proloženo písní, kterou nám zahrála vystupující paní, která uměla i moc hezky zpívat.

Představení se mi moc líbilo, protože bylo pojato s humorem a mělo uvolněnou atmosféru. Už se těším na další!

David Sochor

Nejlepší prázdniny

v Bulharsku ☺

Začátkem školního roku jsem letěla na 12 dní do Bulharska. V Bulharsku je to velice pěkné. Mají tam výborné jídlo, např.: Caca (malé rybičky), chobotnice a jiné. Zajímavé je, že v Bulharsku se domluvíte rusky a píšete azbukou. V moři můžete najít medúzy, které nedávají elektrický šok. Poznala jsem krásné město Primorsko, kde jsem bydlela.

Zaujali mě tam semaforey, na kterých je, za jak dlouho bude zelená. Na náměstí bylo pódium, kde byli vystoupení. Tancovali tam z různých zemí, např.: Turecko, Slovensko, Rusko atd. měli tam výborné diskotéky, takže vám určitě doporučuji, abyste tam podívali, protože je tam zábava a hezcí plavčíci.

Maruška Štěpánová

PRÁZDNINY U BABIČKY

Na začátku Velikonočních prázdninách, jsem jela k babičce do Slaného. Slaný je asi 20km od Prahy na severozápadě. Prvních pět dní jsme jezdili do blízké vesnice, která se jmenuje Kamenný most, na chalupu. Chalupu jsme připravili na letní pobyt, protože babička bydlí v zimní sezóně ve Slaném a v letní sezóně v Kamenném M. je tam také bazén a já ho musela skoro každý den čistit, aby byl hezky čistý jako minulí rok v létě. Najednou... velikonoční pondělí. Vzbudila jsem se, četla jsem si, měla jsem snídani, která se skládala z uzeného, uvařeného masa, chleba, vajíčka a křenu. Po snídani jsem si zase lehla do postele a četla jsem si. Najednou přišel táta s prapodivnou vařečkou, a protože v pokoji byla i mamka, šel táta na ni a vyšupal ji. Mezitím jsem si vzala vajíčka pod peřinu. Když táta

mamku vyšupal, chtěl jít na mě, ale já jsem mu ta vajíčka strčila do ruky, takže jsem nedostala. Zeptala jsem se, co je to za divnou vařečku a on odpověděl, že je to nástroj napraní prádla.

celý den jsme si povídali a kolem páté hodiny odpolední jsme jeli domů. Prázdniny se mi líbily, protože jsem si to užila.

Kristýna Huličková

Český rozhlas

Hle, další prapodivnost pro většinu celé školy. Ale věc, která i dnes může být dobrá.

Minulý rok oslavil Český rozhlas 90 let od zahájení vysílání.

Rozhlas začal vysílati v roce 1923 z provizorního stanoviště v Praze-Kbelích. Byl umístěn ve stanu a společnost Radiojournal.

Tehdy ale radiopřijímač stál spoustu peněz a pro většinu lidí byl finančně nedostupný. Dříve na takové věci peníze zkrátka nebyly.

Původně lidé poslouchali na „krystalce“ a až později přišly moderní elektronkové přijímače.

Rozhlas tedy začal plnit důležitou informační funkci, která mu zůstala dodnes. Byl i zdrojem informací v kritický dny našich dějin.

Dnes došlo k výrazné změně na stránce technické i počtu stanic.

A jaké stanice můžeme poslouchati?

1, Informační stanicí je **Radiožurnál**. Zde jsou

veškeré nové informace, i dopravní spojení. Je určena hlavně pro ty, kteří rychle něco potřebují. Z programu: 20 minut Radiožurnálu, Odpolední Radiožurnál, Stalo se dnes.

2, Stanice pro veškerý věk je **Dvojka (Praha)**. Zprávy zde nejsou tak často jako na Radiožurnálu, zato je zde zaměřeno mnoho pořadů poučných či „odpočinkových“. Pořad pro děti je vysílán od 19. hodin a jmenuje se Rádio Junior. Z programu: Kolotoč, Láska za lásku, Jak to vidí Tluchořovi.

3, **Vltava** – řeka, Smetanova symfonická báseň, ale i rozhlasová stanice. Vysílá hlavně kulturu a hudbu. Večer ve 20 hod. je obvykle vysílán koncert. Z programu: Čajovna, Mozaika, Hudební fórum.

4, **Plus** – Této stanici říkám Svobodná Evropa, proto, že obsahuje program, který Svobodnou Evropou byl dříve šířen a také proto, že vysílá na středních vlnách, které jsou velmi rušeny. Všimám si, že v této škole je mnoho těch, co se zajímá o politiku a dění kolem sebe. Pak je dobré

naladit právě tuto stanice. Z programu: Lidé pera, Svět ve 20-ti minutách, Názory a argumenty.

Všechny tyto stanice lze naladit na běžném rozhlasovém přijímači nebo přes web českého rozhlasu (WWW.ROZHLAS.CZ). Zde lze najít i stanice jiné, vysílající přes internet.

Český rozhlas rád poslouchám a doufám, že se Vám bude líbit také.

M. Balda

Dobrodružství

O velikonočních prázdninách jsme s celou rodinou a našimi přáteli jeli do Českého ráje na cyklistický výlet.

V pátek po práci a škole jsme naložili věci do auta a vyrazili. Cesta byla sice krátká, ale nudná. Kolem 6 hodiny jsme dorazili na místo. Penzion Polepšovna. Asi se divíte, proč se jmenuje penzion tak zvláště? Fajn, tak já Vám to řeknu to tedy povím. V okolí penzionu se natáčel film Jak dostat tatínka do polepšovny, tak proto. První den cyklisticky jsme navštívili kamarádova bratra, který nás vedl tajupnými cestami a stezičkami.

Díky němu jsme viděli čedičové Trosky a nikdy nedobytou Kost, kde jsme měli oběd. Začali jsme se pomalu vracet. Druhý den jsme jeli jenom tři: já, tatka a kamarád. V 18:00 jsme se měli sejít u rybníka Vidlák, a tak jsme se rozhodli, že si uděláme celodenní výlet. K Vidláku jsme dorazili s menším zpožděním. Oba otcové se chtěli pobavit, ale my děti jsme jely tmou neohroženě. Kopec, který nás čekal, jsme zvládly jedna dvě.

Markéta Malá

Rozhovor s 6. třídou & Názor na učitele

Jaké máte nejoblíbenější učitele?

Adél: *Mám docela ráda p. uč. Hrubou, p. uč. Jindru a p. uč. Bernátka, p. uč. Řebíčková.*

Robert: *Ano, p. uč. Bernátka a p. uč. Jindra.*

Proč zrovna oni?

Adél: *Jsou hodní, mám je prostě ráda.*

Robert: *Např. p. uč. Jindra kvůli tomu, že učí informatiku.*

Jaký máte názor na Vaši třídní učitelku, p. uč. Šilhánovou?

Adél: *Nejdříve jsem se p. uč. bála, teď ale už jsem v pohodě.*

Robert: *dobry*

Bere Vás na nějaké výlety, či např. do divadla?

Adél: *Chodíme do divadla a do IQ parku.*

Robert: *do divadla*

Co celkově se Vám líbí na Doctrině?

Adél: *Je malá a dobře se tu vychází s učiteli.*

Robert: *je malá*

Co se Vám naopak nelíbí?

Adél: *Asi není nic, co by se mi nelíbilo.*

Robert: *ani nevím*

Děkujeme za rozhovor:

Adéla Duchanová

Robert Doan

Aneta Drahoňovská

Rozhovor

Rozhovor s Matějem Štajerem a Bárou Musilovou

Máš nějakého mazlíčka?

M.Š. Mám morče

B.M. Kočku, Psa

Staráš se o něj sám(a)?

M.Š. Ne mamka

B.M. Ne celá rodina

Jak dlouho ho máš?

M.Š. asi rok

B.M. psa 4, kočku 2 roky

Jakou má povahu?

M.Š. Bojí se

B.M. jsou hodně mlsní

Jaký k němu máš vztah?

M.Š. Dobrý

B.M. Velmi hezký

Jak se jmenuje?

M.Š. Berdomil

B.M. P. Buxy, K. Drako

Jaro v Čechách

V České republice máme 4 roční období, ale není tomu tak ve všech státech, např: Malajsie, tam mají jen léto. V posledních letech je globální oteplování, to znamená že se celosvětově otepluje a u nás se to projevuje, že když má být zima ,tak je naopak krásný jarní den, ale když má být teplo tak, je zima. Jaro začíná většinou o týden až dva než má, ale stanovení datum je 21.3.

Když si představím pojem jaro, vybaví se mi rozkvétání květin, zvířata se probouzí ze zimního spánku, no vlastně po zimě ožívá znova celá příroda. Letošní jaro nemá jen světlé stránky, ale i tmavé, když jsou extrémní teploty což se stává velmi zřídka tak vznikají požáry nebo dokonce ke zranění člověka na úpal nebo u starších lidí na zkolabování

Kdybych to bral z osobního hlediska a měl bych to zhodnotit, tak moje nejoblíbenější období je sice zima, ale jaro mám taky velmi rád, protože po dlouhé náročné zimě je konečně teplo a lidé mohou chodit opět v kraťasech, tričkách s krátkým rukávem. Už jen to psaní o jaro mě vybízí jít ven si něco zahrát, nebo prostě se jen projít.

By: Martin

Nehody

Nehody se stávají denně. Často se stávají, když jedou mladí opilí z párty autem domů anebo mikrospánek, to je když někdo usne za volantem, zřejmě protože je unavený a vyčerpaný. Samozřejmě, že to není vše, ale toto jsou jedny z nejčastějších příčin nehod. Někteří řidiči jezdí na červenou, jiní překračují rychlost a to z jednoduchého důvodu je moc zákonů, a proto spoustu přestupků. Nebo někam pospíchají, aby stihli schůzku, narození svého dítěte atd. Také bychom měli měnit auta zhruba po 10-15 letech, starší auta

už jsou opotřebená a můžou mít delší brzdnou dráhu. Bohužel v České Republice jezdí spousta starých vozidel, která sotva jedou. Starší auta bývají levnější než auta nová, ale občas jsou starší auta o dost lepší než nová, člověk nikdy neví.

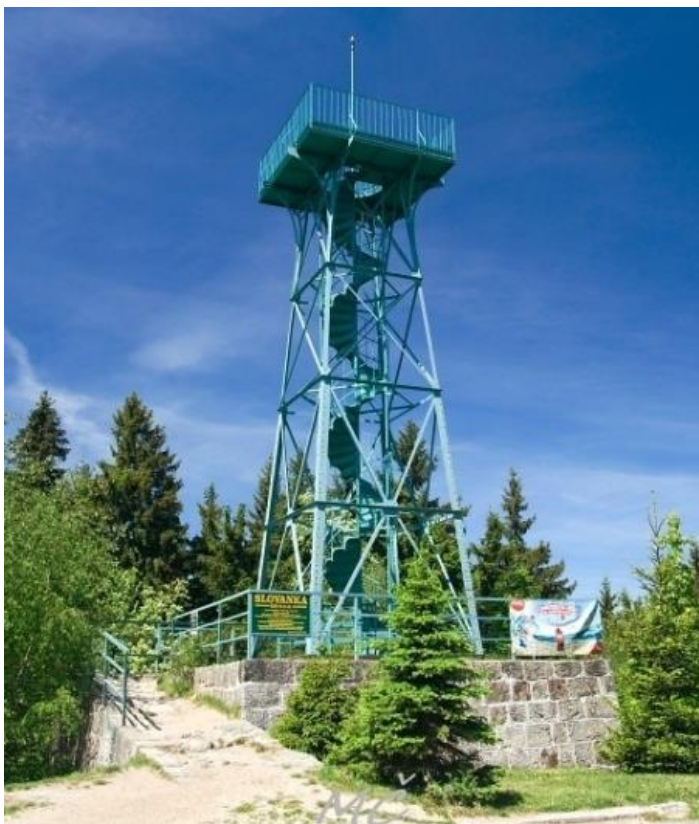
Petr Svoboda 8. třída

Něco o chování

Tedy chování. Pro začátek bych řekl nejspíš to, že chování je mnoho druhů. Každý se chová jinak. Každý se může chovat nějak a na jiném místě zase onak. Kupříkladu: Veselý člověk, který žije obyčejný život, jde psát veliký test. V tomto momentě dotyčná osoba začne být nervózní, tudíž se i nejspíš změní chování (např.: Začne myslet na test a na lidi může být nepříjemný). Poté můžeme jinak reagovat na své vrstevníky, například starší. V tomto případě by měli nižší vrstevníci respektovat ty vyšší. Určitě neřeknete učiteli „Nazdar“, ale „Dobrý den“. Proč vlastně takhle funguje? Nejspíš proto, abychom ukázali nějaký respekt vůči dospělým lidem. Chování se mění pokaždé, když jsme jinde nebo s někým jiným. Kdybych se celkově zamyslel, tak nejspíš bych řekl, že dnes to už není, co to bývalo. Dříve se lidé chovali slušněji (obzvláště děti), ale zase netvrdím, že to bylo nějak o mnoho lepší. Ale proč tomu to tak bylo? Proč dnešní mládež se dovolí chovat k rodičům tak nehezky? Dle mého za toto může výchova.

Pondělí

Hned ráno v 8:30 jsme se shromáždili na místě srazu a nastoupili do autobusu, jenže jsme nemohli vyrazit, protože jeden člověk nám chyběl. Byl to Marek Mroček, a tak jsme na něj čekali přibližně 20 minut než dorazil, abychom mohli vyjet. Když jsme dorazili, tak jsme si vybalili a hned jsme se vydali na asi 25km dlouhý výlet na kole, během kterého jsme se zastavili na oběd na Nové Louce. Ten den výjimečně nepršelo. Odpoledne jsme přijeli do chaty, snědli jsme polévku, odpočinuli si a vyrazili na rozhlednu Slovanka. Večer na chatě jsme se navečeřeli a zahráli si pár her a potom na kutě!

Forestíci-úterý

Ráno jsme se všichni vzbudili unavení mátožní a otrávení z toho, že nás učitelé strašili, že pojedeme 60km. Venku bylo zataženo a byla zima, přestože jsme na sobě hodně vrstev. Na začátek naštěstí nepršelo a na chatu Knajpu jsme dojeli bez nějakých nepříjemných událostí. Na Knajpě dosvačili a rozdělili se do dvou skupin - Supi a Relax. Supi chtěli jet na Jizeru, ale než tam vylezli ta začalo pršet, tak se rychle vrátili na Knajpu, kde strávili asi hodinu, než začalo pršet. Skupina na Relax se zatím schovala v jiné boudě, odkud jeli do jiné hospody Perla Jizery a Supi se ohřáli v restauraci Peklo.

Peklo. Z těchto restaurací se pak obě skupiny za občasného deště jsme se vrátili zpět na Ahojku. Tam jsme se převlékli, pověsili mokré oblečení a měli jsme na hodinu klid. Moc jsme neodpočívali, ale blbli jsme, což se moc nelíbilo učitelům. Po večeři nám učitelé dalo odvážně další klid, ale už jsme byly trochu hodnější. Pak jsme hráli různé soutěže, například: slepice - soutěž, při které jsme si dali deset desetikorun mezi kolena museli je takhle dopravit do hrníčku jako slepice vejce do hnízda, nebo souhvězdí kdy jsme museli zapamatovat a pak nakreslit souhvězdí. Pak jsme se umyli a šli spát

Forestíci, Úterý, Ducháček, Martenek

Cyklisták 14. 5.

Dopoledne

Někteří jedinci vstali 3. den našeho cyklistáku brzy, za což jim bylo dopřáno hlasité a humorné probuzení ostatních. Také jsme viděli ranní kroupy.

Kvapně jsme se nasnídali a začali se střídat u hrnce s čajem. Pak se všichni nahnuli byciclům.

Přes josefodolská přehradu. Když jsme vyjeli po menších i větších stoupání a skončili na Kristiánově, kde jsme navštívili hřbitov sklářů, neb Kristiánov byla sklářská osada. Dodnes zde není elektřina a tak si zde musí svítit petrolejem. Na hřbitově Marek řešil otce a syny, hřbitov byl místem posledního odpočinku, jak zaměstnanců, tak ředitelů a majitelů. Jejich hroby byly velmi velké a honosné.

Skupina „Relax“ pokračovala po menším kopci, „Supové“ Po kopci dlouhém a prudkém a jako druhá dojela na Krásné Máří, což je krásná vyhlídka. Viděli jsme Raspenavu, Hejnice i Ořešník.

Jak uváděl i radar, nebyla cesta na Novou Louku příjemná, čárka padaly kroupy. Na Nové Louce si každý něco objednal a uschnul.

Skupina „Relax“ dojela po malých kopečkách na Maliník, do Bedřichova. Odtud přes Weberovku kolem vleku, až jsme skončili na takové malé křižovatce, kde Aneta spadla.

„Supí“ měli dojet do stejného místa, což se povedlo, jen některým, neb Karel píchl a 5 chlapců zabloudilo. Po jejich nálezů jsme nepokračovali na původně zamýšlenou Hašlerovu chatu. Poté jsme přes Bedřichov dojeli promoklí do vytopené chaty.

Dali jsme si polévku a v tu přijela paní učitelka Řebíčková se svým manželem. Paní učitelka zkontrolovala svou třídu a i o chlapeckém pokoji prohlásila, že je uklizen.

Po večeři jsme hráli různé hry – začali jsme hrou se sirkami. Úkolem bylo se zavázanýma očima zapálit svíčku. Někteří málem podpálili stůl či dokonce kalhoty pana ředitele. Dále jsme rovnali karty dle hodnoty a barvy. Následovala čtenářská gramotnost a přísloví. Před příslovími jsme ještě hráli kufr. Ten byl dle učitelů nejvtipnější, kdy zažili.

Nakonec jsme si dali Dobrou noc a šli spát.

Zážitky z cyklovýletu

Čtvrtek 15. 5. 2014

Ve čtvrtek jsme jako každý den vstávali v 7:30. Služba na snídani nějak trošku zaspala a tak si pro službu musel dojít pan učitel Draboň. Snídaně byla jako každý den v 8:00. Po snídani jsme se šli připravit na pěší výlet, který vedl na přehradu Josefův důl a pak na Prezidentskou chatu a zpět na Ahojku.

Cesta na přehradu byla velmi krátká, dorazili jsme skoro okamžitě. Přišel k nám pán, který na přehradě pracuje a začal nám vyprávět historii přehrady. Po výkladu jsme šli do podzemí, kde jsme se pokaždé na nějakém místě zastavovali a poslouchali jsme našeho průvodce. Na konci prohlídky jsme vystoupali na povrch a ocitli jsme se na druhém konci přehrady, což se nám akorát hodilo. Poděkovali jsme průvodci za hezkou prohlídku a vydali jsme se k prezidentské chatě. Cesta, kterou jsme k chatě zvolili nebyla zrovna nejlepší, byla plná kamení, takže se po ní nešlo nejlépe, ale po čase jsme na Prezidentskou chatu dorazili. Hodně dětí zde utratilo spoustu peněz za hranolky, pití a česnečku, která byla výborná. Bohužel nic pozitivního se nedalo říci o obsluze, které dlouho trvalo vše přinést. Na Prezidentské chatě jsme strávili asi hodinu a půl, potom jsme se vydali na Ahojku. Na Ahojce jsme si dali krátkou pauzu na převlečení do cyklistických věcí a na celkovou přípravu.

Za přibližně 40 minut jsme všichni vyrazili a byli jsme podle svého uvážení rozděleni na dvě skupiny. Skupina „Relax“, která měla trasu kratší a příjemnější a skupina „Supy“, která to měla delší a náročnější. Trasa byla celkem příjemná a i počasí nám tentokrát přálo. Po příjezdu se všichni těšili na večeři. Po večeři šly skupiny dolaďovat své ódy (oslavné písně), aby je mohly přednést. Po celkem asi hodině dolaďování mohla show začít. Samozřejmě ódu měli připravenou i naši páni učitelé a měli ji velice povedenou. Poté jsme hrály ještě nějaké hry, jako například Kompot, nebo Slepá bába tak trošku ve stylu osahávání nohou. Asi ve 22:30 jsme se šli sprchovat, čistit si zuby a jít spát. Většina z nás usnula velice rychle, protože byla unavená z toho dne.

Marek Mroček

Výlet na Javorník

Jednoho květnového dne jsme se rozhodli, že si uděláme s druháčky výlet na Javorník a poté jsme zde oslavili čarodejnice.

Výlet začal, když jsme všichni dorazili ke krematoriu a nastoupili do již připraveného autobusu. Dopravní prostředek nás odvezl pod Javorník, kam jsme museli dojít v pěkném horku. Cesta stinným lesem byla příjemná, ale dlouhá. Sláva už vidíme Javorník. Javorník je dřevěná budova stojící na vrcholu kopce. Zde jsme si koupili zmrzlinu a dostali jsme perníky, které zbyly po čarodějnicích ve škole, kde jsme také pomáhala.

Po chvíli jsme se rozhodli k odchodu. U Javorníku jsme se ještě vyfotili a šlo se. Šli jsme pozlacenou loukou, protože byly pampelišky. Došli jsme k bobové dráze. Všichni druháčci prosili svojí paní učitelku, aby je pustila, ale nestalo se. Kluci od nás hráli s druháčky fotbal. Zápas skončil remízou. Pak jsme šli do autobusu a jelo se domů. Celý výlet jsem si moc užila.

Markéta Malá

Zoo

Zoologická zahrada co to vůbec je? Pro mě to je místo, kde přebývají zvířata, která u nás ve volné přírodě nelze vidět. Ve svém životě jsem navštívila celkem 2 zoologické zahrady. První v Liberci a druhou v italském městě Lignano Sabia doro. Liberecká zoo je nejstarší v České republice a v této době se rozrůstá. Na podzim roku 2014 by měl být dostavěn nový vchod, který bude v Lidových sadech. Další novinkou by mělo být v blízké době narození mláďat bílého tygra. V zoo se podařilo již 2x odchovat jeho mláďata. Jako každý rok se podařilo odchovat mláďata žirafy.

Zoo Liberec chystá mnoho dalších akcí, jako například volný vstup na Den dětí a o prázdninách týdenní příměstský tábor. Tak neváhejte a máte-li čas, jděte do zoo.

Anna 7.třída

UKLIĎME SI SVĚT !

Úklid je pro některé z nás neoblíbená činnost, ale uklízet se musí. Dokonce i naše planeta. S tím souvisí i duben, kdy je Den Země. Měli bychom se zamyslet, jak se chováme k naší přírodě a jaké by to bylo, kdyby se ona příroda chovala stejným způsobem k nám. A co Den Země vlastně je? Slaví se od roku 1970, kdy američtí studenti poprvé uspořádali ve snaze o prosazení nových ekologických zákonů a zvýšení státního rozpočtu na ochranu životního prostředí. K čemu je to dobré? Většina z nás netřídí odpad a sem tam zahodí nějaký ten papírek, obal od žvýkaček nebo petflašku. Bohužel, kdyby jste se chodili koukat do konce života na zahozenou flášku, stále by tam byla.

V dubnu naše škola může počítat s jarním úklidem. Na něj jsem se vážně netěšila, protože jsem od přírody líná bytost. Při tomto úklidu nastává chození po školním pozemku, sbírání větviček, papírů a hrabání listů. O chování a zacházení s přírodou je mnoho rad a někteří lidé se je snaží dodržovat, jenže ne všichni. To má také nějaký dopad na přírodu. Takže pokud chceme žít na „čisté planetě“ **Uklidme si svět!**

S.Bošuková

Fyzikální olympiáda

Ve středu 21. května se čtveřice žáků vypravila ze 7. třídy společně se mnou na ZŠ Sokolovská, na Fyzikální olympiádu.

Předešlé dny jsme napsali správně příklady z Fyzikální olympiády školní, a tak jsme mohli jít soutěžit v okrese.

Ráno nás pan učitel Turčík odvezl do školy, pro mě obrovské. Sice jsou i školy větší, ale nakonec jsme dokonce zabloudili.

K našemu údivu jsme byli rozsazeni do dvou tříd a po důkladném vysvětlení jsme začali horlivě počítat.

Nejdříve byl test, kde se zakroužkovávaly správně odpovědi. Při tom nás překvapil školní rozhlas. U nás se nepoužívá.

Při přestávce nezvonilo, nýbrž se z rozhlasu ozývaly úryvky z písní pro děti.

Poté byla kratičká přestávka a dostali jsme úlohy. Ty byly jen 2, ale zato poměrně těžké. Také jsme museli rýsovat graf.

Když naše práce s výsledkem skončili, šli jsme do školy. Na rozdíl od jiných školních akcí jsme šli do školy sami.

Ukázali jsme výsledky panu řediteli a popovídali jsme si s ním například o složitosti úloh.

V pondělí se na nástěnce objevil papír s výsledky. Z naší školy byli všichni úspěšní řešitelé.

Matouš Balda, VII. třída

Kurz přežití

Na kurz přežití se vydalo 12 lidí včetně pana učitele. Kurz přežití nebyl kurz přežití, ale spíše vojenský kurz, který se pořádal ve vojenském prostoru kousek od Milovic.

Nejvíce se mi líbily dvě činnosti, zdolávání vojenských překážek a jízda v BVP. Jako první jsme zdolávali překážky, některé překážky byly lehčí a některého těžší. Každou překážku zdolal aspoň jeden z členů výpravy. Nejhezčí byl podle mě takový

tunel z beden a dřevěných desek, kde se prolézalo. Také se mi opravdu líbila překážka Doroty, na které bylo cílem dolézt po vodorovných kládách (byly ve vzduchu 1,2-1,7 m vysoko) na druhou stranu. Člověk při tom nesměl dotknout země a jedna kláda se lezla horem a druhá spodem.

Jízda v BVP, což je bojové vozidlo pěchoty, byla opravdu zajímavá. Bvp vypadalo jako tank, akorát nemělo dělo. Bylo nás tam

všech dvanáct a řidič. V tomto prostoru je také tankodrom pro tato vozidla. Takže to bylo mnohem zajímavější, když jsme jeli po hrbech chvíli i vodou.

Šli jsme spát až ve tři hodiny ráno, když jsme se vrátili ze zdejších tmavých lesů.

Opravdu se mi to líbilo a myslím, že se to líbilo i všem ostatním. Rád bych se ještě někdy svezl v BVP.

Tomáš Lukášek

Kurz přežití

Po příjezdu do Tankodromu Milovice jsme se dozvěděli, že do tábora U.S.Army půjdeme pěšky. Cesta do tábora byla bahnitá a kluzká.

Po příchodu do tábora jsme se seznámili se seržantem Saigonem a on nám vysvětlil pár pravidel. Po vysvětlení jsme šli do Disneylandu. Nepředstavujte si Disneyland jako to městečko s pohádkovými postavičkami. Ne, tak to nebylo. Byly tam překážky, například tunel, dráha s ostnatým drátem.

Pocvičení jsme měli oběd. K obědu jsme měli americké brambory a maso. Mně oběd chutnal a po obědě jsme jeli strojem BVP, to je zkratka pro bojové vozidlo pěchoty, a to byla sranda. Jeli jsme v kaluži, v bahě. Po příjezdu zpět do tábora jsme dostali zbraně. Airsoftovou repliku AK47 bez zásobníku.

Cvičili jsme různé formace, jak postupovat, učili jsme se povely.

Mně se to celé líbilo a nejvíce mě bavilo noční cvičení.

Kdybych měl možnost si to zopakovat, rád bych šel.

Díky této akci jsem si uvědomil co dělají vojáci.

Když jsem začal chodit do této školy, jmenovala se tehdy ZŠ Perštýn. Po 6 letech se stala naše škola soukromou a dnes se jmenujeme ZŠ Doctrina. Co se týče učitelů, tak naše paní třídní učitelka byla Daniela Hajflerová dnes už Turčíková a po 5 letech si nás vzala do parády paní učitelka Hrubá, kterou máme dodnes. Podle mě i většiny třídy je to naše nejoblíbenější učitelka. Ale, to moc předbívám.

Vrátíme se do mých „mladých let“ v 1.-5. třídě. Náš třídní maskot byl líviček Chlupáček, který nám vždy pomáhal. Pak třeba když paní učitelce chtěla něco zapnout a nešlo to, tak jsme řekli slovo žirafanda a najednou to šlo, ani nevím kdo to vymyslel. Většina třídy sem chodí 9 let, ale někteří přišli a to Pája, Péťa, Doubravka, Kryštof a Markéta. Našich devět let bylo v něčem výjimečných. Nevím, jestli kolektivem nebo prostředním, ale jsme a budeme vždy jedna třída.

Naše největší úspěchy byly fin. gramotnost, soutěž Bludiště a spousta dalších. Devět let je dlouhá doba, jeto téměř polovina našich životů a celou dobu nás provázeli naši kantoři. Nebudu je jmenovat. Víím, že zrovna já nejsem vzorný žák ani student, ale přesto si myslím, že není učitel, že by řekl že je na někoho zasedlý, vždy nám ve všem poradili a byli trpěliví. A tímto bych nejen za sebe, ale i za celou třídu vám chtěl poděkovat.

Děkuji Martin Řezáč

Finanční gramotnost

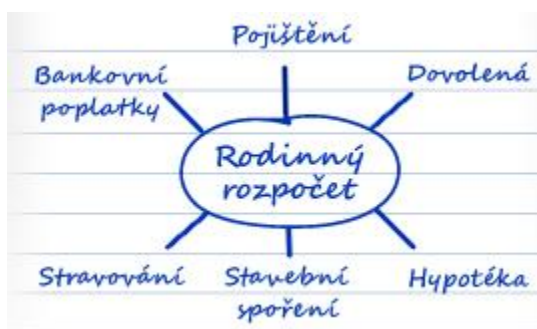
V letošním školním roce byl do školy přidán předmět FG (Finanční Gramotnost). O čem se tam učíme? Co dělat s financemi, jak s nimi nakládat, o různých institucích... Základem je vědět, co jsou to aktiva (příjem peněz), pasiva (výdej peněz), aktivní příjem (příjem s naší fyzickou činností), pasivní příjem (příjem bez naší fyzické činnosti), inflace (růst cen) X deflace (pokles cen), úrok (cena peněz)...

Princip pojišťoven je, že např.: 10 lidí si pojistí dům, každý za 100 000 Kč, takže pojišťovna má 1 000 000 Kč a je statisticky dokázáno, že dům vyhoří 2 lidem, škoda je 500 000 Kč, takže v pojišťovně je 500 000 Kč a to vše se stane za rok.

Princip bank je, že např.: 10 lidí si uloží peníze a ročně mají úrok 2 % a

a když si někdo půjčí a bude splácet měsíčně, tak banka získá úrok 5 % z té půjčky. Banka také vydává 2 druhy platebních karet, ta první, kreditní karta, půjčuje peníze z banky a ta druhá, debetní karta, čerpá peníze z našeho účtu.

Petr Svoboda 8. Třída

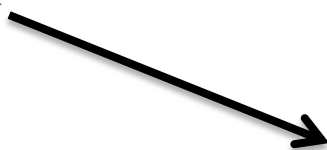
sudoka

Lehká

1			7	6		8		
	8		2				4	
7	4		5		9		2	1
4				2		6		5
	1	2	9		6		8	
6				4	8	1		2
8	6	5						3
				7	2	5	1	8
2	7	1	8	3		9		

Střední

			3	5	2			
		4				5		
	2		8		9		6	
1		6				2		5
3								6
5		7				3		4
	5		7		3		9	
		1				8		
			9	6	8			

1

Vtipy

Martenek

1) Potkají se dvě blondýny u zastávky. A první povídá jakým číslem jeděš 1 já dvojkou přijede 12 a povídají hele můžeme jet spolu

2) Jedou po dálnici a chlápek s Ferari a vidí trabanta jak zastavil a dal ho na lano a říká jestli pojedu moc rychle tak hoď blinkr já zpomalím jo jedou 250km/h a jedou kolem pumpy a tam je vidí policie . a jedem povídá hele já jsem viděl ferari a jel 250km/h no jo, ale já jsem viděl trabanta jel 250km/h a blikal že bude předjíždět

1) Jdou 3 blondýny a chytí zlatou rybku a ta jim splní každé jedno přání. Jedna povídá já bych chtěla chytřejší tak se promění se v brunetu skočí do vody a přeplave řeku. Druhá chtěla být chytřejší proměnila se v zrzku postavila vor a přešla po voru a druhou stranu. Třetí já bych se chtěla bych chtít nejchytřejší promění se v muže a projde mostu

2) Víte proč blondýna tlačí před krámem, protože je psáno tlačte

Vtipy

1. Pepíček takhle jednou povídá tetičce, která je na návštěvě: "Božítku, tetičko, ty jsi ale ošklivá!" Maminka ho okamžitě odveče do kuchyně a tam ho sprdne: "Ty nevychovanče! Jak vůbec můžeš něco takového říct vlastní tetě? Koukej mazat zpátky a omluvit se, řekni, že ti je to líto!" Pepíček napochodoval do obýváku, stoupl si před tetičku a povídá: "Tetičko, mně je to líto, že jsi tak ošklivá."

2. Blondýnka se ptá na ulici:

"Pane, prosím vás, kolik je hodin?"

"Je čtvrt na čtyři."

Blondýnka jen kroutí očima a říká:

"Víte, to je divné. Ptám se na tohle celý den a pokaždé dostanu jinou odpověď."

3. "Mám šťastné číslo pět. Narodil jsem se 5.5.55. Jmenuji se Josef Pátý, žiji v 5. patře, mám 5 dětí. Na dostihy jsem jel autobusem č.5, vsadil jsem nakonec 555 555,- Kč."

"A vyhrál jste?"

"Ne kůň skončil pátý."

4. Na policejní stanici zvoní telefon.

Po zvednutí se z něj ozve: "Okamžitě přijedte, právě jsem ho zabila."

"Koho?"

"Králíka."

"Osobo nežertujte, tohle je tísňová linka! A kdo vůbec volá?"

"Králíková."

5. Přejede Pepíček do řeznictví a ptá se prodavačky:

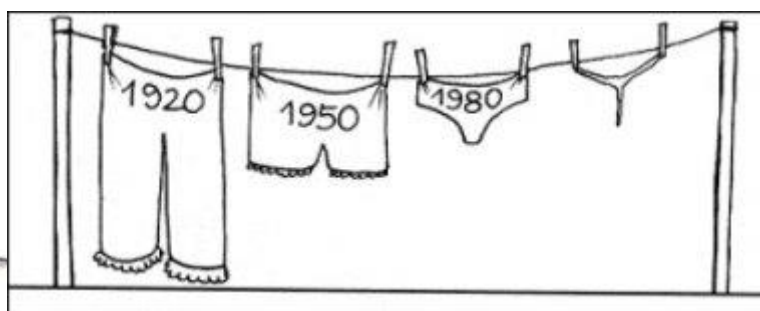
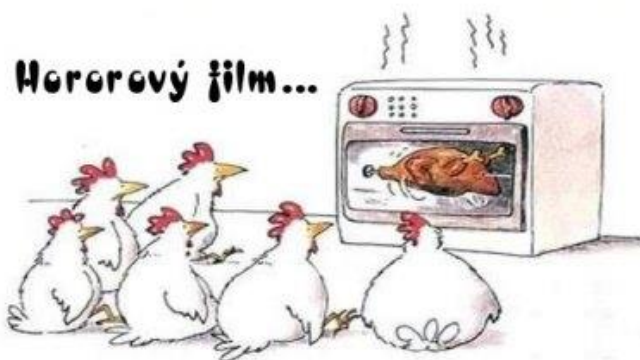
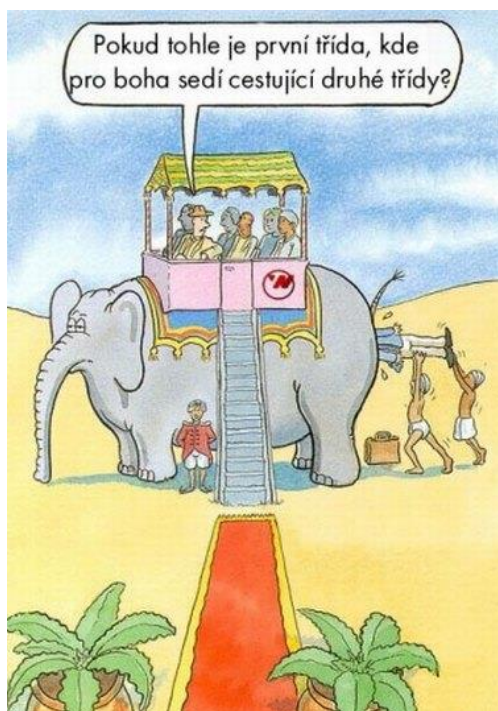
"Máte mozeček?"

"Ne."

"Tak proto vypadáte tak blbě!"

Vtipy

Sedí dva chlapi v hospodě a jeden z nich říká „hele má ten Chuck Norris nadpřirozený schopnosti“. „To já nevím , tak to zjistíme“. Když ho najdou, tak visí na skále za jednu ruku a čte si knihu. „Chucku jak to je s těmi tvými nadpřirozenými schopnostmi“ Chuck se pustí tou rukou skály otočí list knihy a řekne „kecy“.

A tak jde čas...

T. Lukášek

Vtipy

Víš co má společného kšiltovka a blondýna? Obě jsou na hlavu.

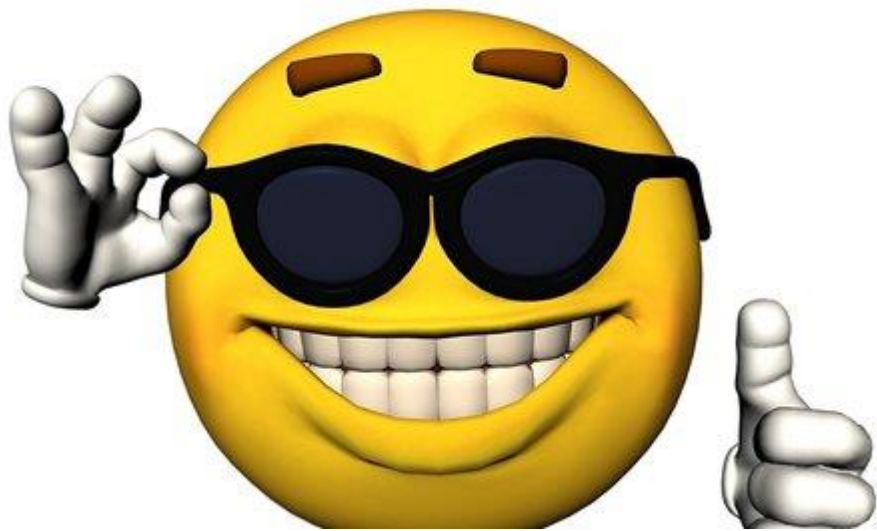
Přijde Pepíček domů a povídá: „Mami už umím počítat do 13.“

Mamka mu odpoví: „Tak ukaž.“

Pepíček spustí:
1,2,3,4,6,7,8,9,10,12,13
.“

Mamka se ho zeptá:
„Kde jsi nechal 5 a 11.“

Pepíček odpoví: “Pětku jsem dostal ve škole a jedenáctku jsem vypil za rohem.“

Několikrát jsem ho vyzval, aby zastavil, ale on padal z okna dál.

Proč mají policajti doma na televizní anténě feferonku?

Pro ostřejší obraz

M. Pernekr

Vtipy – K. Kořínek

Který tým nejvíce září v Ukrajinské hokejové lize?

Černobyl

Před školou stojí značka: Pozor!

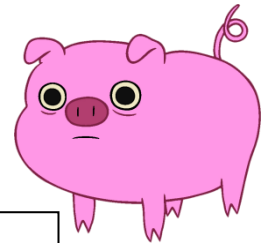
Nepřejeďte děti.

Pod ní dopsáno: Počkejte si na učitele!

Proč Smrtka chodí s kosou?

Neudělala papíry na kombajn!

Potkají se dvě blondýnky:

"Včera jsem byla na těhotenským testu."

"Fakt, jo? A byly tam těžký otázky?"

Říká kočka praseti:

"Já znám tvůj osud, prase!"

"Jo? Ty si četla můj horoskop?"

"Ne, kuchařku!"

Baví se dva bratři:

"Kolik máme bratrů?"

"Jednoho."

"Zajímavé, sestra vždycky říká, že má dva."

Pračlovek si čte vysvědčení svého syna a říká:

"To, že máš 3 z lovu chápu, jsi ještě malý. Ale, že si propadl z dějepisu, který má jen dvě strany, to je hanba!"

Vtipy

Vtipy

Jak se drží veš na pleši?

Vší silou

Jedou po jezeře dva policajti, najednou zafouká vítr, loďka se převrhne a policajti se utopí.

Otázka zní: Kolik se utopilo policajtů?

Celkem čtyři. Dva, jak jsem řekl, další dva při rekonstrukci.

Jaký je rozdíl mezi opilým hostem platícím účet v hospodě a budíkem? Žádný, oba se dají natáhnout.

Víte, jakým způsobem přinutíte manžela, aby si zapamatoval datum výročí vaší svatby?

Vdejte se na jeho narozeniny.

Návštěva

Matěj Věbr

Všude v pokoji mám

prach

Mamka kouká jako

vrah

„Copak je ti

maminko?

Nevíš? Napovím ti

malinko?“

Přeci dnes má přijít

Mirek,

Ten, co klube se mu

knírek.

No jasně. Přeci Mirek

Koudelka.

Doučovat mě má až

do dubna.

Přijímačky se nám blíží, čas

ten letí to mě tíží.

A tak končí legrace,

Já se dávám do práce.

Pokoj už je zase

čistý,

Všechno zvládnou....

Jsem si jistý.

Stýskání

Markéta Malá

V zemi draka,
v daleké Číně,
čas teče pomalu,
smutně a líně
když nemůžeš spát.

V pokoji temném
špatné žití,
Tvůj notebook jak
projektor svítí,
Musíš pracovat.

Myšlenky tvé domů
prchají, jako se ptáci
na jaře vracejí,
Chceš jen vzpomínat.

Vzpomínky tvé,
tatínku, na nás,
Zahřejí u srdce
alespoň na čas,
Už se prosím vrať!

Zmrzlina

Monika Tomková

*Jelikož jsme
devátáci,
Nemusíme dělat
školní práci.
Tak jsme jeli na výlet,
Budete mi moc
chybět.*

Koupím si zmrzlinu,
Snad tu žízeň
zaženu,
Říká mladá Karolína.
Pořád strašně hrozně
líná.

Nenašli jsme obchod.
Kdeže je ten obchod
ten s těmi piktoqramu
Už

Markéta Malá

Máj- měsíc poezie

Takový básník musí mít cit pro básně, vycítit, co se kam hodí, nebo rýmuje. V minulosti se na básně dával větší důraz, jenže teď už si skoro nikdo nekoupí nějakou sbírku básní a nikdo se moc o básně nezajímá, každý se žene dopředu za svým cílem a nemá čas se jen tak projít parkem, který je na jaře provoněný jarními vůněmi a ozývá se tam dětský smích. Nikdo si tam nesedne na lavičku s knížkou poezie a nezapomene na všední starosti, rušný život v začouzených ulicích, kancelářích a dusných autobusech.

*Slunce se probouzí, nad loukou svítá,
stromy nám popřejí dobrého jitra.
Tráva se třepetá v tom jarním vánku,
mraky ji pokropí vodou ze džbánu.
Ptáčkové zakrouží v korunách stromů,
čápi se vrátili z Afriky domů.
Květiny rozkvetly, zahrady září,
chlubí se tou svojí barevnou tváří.
Na hřišti dětský smích ozývá se,
koťátko pod vousy usmívá se.
V pelíšku venku se na slunci hřeje,
slastí se celé po těle chvěje.*

Dýně se nejí

Přijela k nám tchýně,

přivezla si dýně.

Slyšela totiž ve

večerním rozhlasu,

že dýňová jídla mají

dobrého ohlasu.

Uvařila z ní polévku,

Tak moc, že by zbylo

i tetku.

Teta má totiž polévky

ráda,

sedm litrů jí klidně

spořádá

Všichni j. Doubravka Šimáňová

povinně přidali,

poté k toaletě

spěchali.

Po vyprázdnění

zvadlého žaludku,

jsem uvařila lahůdku.

Jenže když tchýně

zjistila,

že v mém jídle dýně

nebyla,

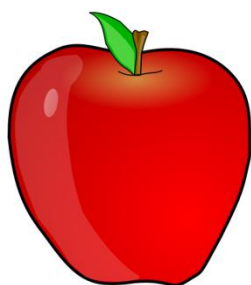
Modř jejího auta

z horizontu zmizela.

Jak poznáte, že je venku opravdu velká zima?

Když mouchy létají v teplákách.

Učitel k žákovi:

"Kdybys měl sedm jablíček a já tě o dvě poprosil, kolik by ti jich zůstalo?"

"Sedm!"

Co jsou to středoškoláci?

To jsou školáci, kteří chodí do školy pouze ve středu.

"Jak vysoká je naše škola?"

Ptá se paní učitelka.

"Přesně 128 cm."

"Proč zrovna tolik, Pepíčku?"

"Protože jí někdy mám až po krk."

"Pane učiteli, já si myslím, že si tu pětku nezasloužím!"

"Já také, ale šestky nemáme!"

Říká kočka praseti:

"Já znám tvůj osud, prase!"

"Jo? Tys četla můj horoskop?"

"Ne, kuchařku!"

"Ty Martine, jak to děláš, že Tvoji poštovní holubi při závodech vždy zvítězí?"

"Zkřížil jsem je s papoušky, takže když zabloudí, umí se zeptat na cestu!"

Ve zverimexu:

"Je to dobrý hlídací pes?" ptá se pán.

"Ovšem! V noci ho stačí vzbudit a hned začne štěkat!"

Udivený soused:

"To je fantastické, váš pes umí hrát šachy!"

"Ale vůbec ne. Už třetí partii prohrál!"

Myš se vrátí z laboratoře do své klece a říká své kamarádce:

"Tak jsem si toho doktora pěkně vycvičila."

"Opravdu?"

"No jasně, vždycky, když zmáčknou to tlačítko, tak mi přinese jídlo."

Vtipy

"Vstávej synku, musíš do školy!"

"Maminko, já tam nechci, oni mě tam vůbec neberou a smějí se mi. Opravdu tam musím jít?"

"Musíš, musíš, vždyť jsi učitel."

"Pane doktore, je v pořádku, že si můj synek hodně hraje na písku?"

"Určitě, tříbí se mu tím představitost a šikovnost."

"Vidíte, a jeho manželka se kvůli tomu chce rozvést!"

Chuck Norris dokáže zneškodnit bombu i po výbuchu.

Dva indiáni poprvé v životě vidí závody na vodních lyžích.

"Nevíš, proč ten motorový člun letí takovou šílenou rychlostí?"

"Copak jsi slepý, Divý Orle? Nevidíš, že ho ti lyžaři pronásledují?"

Domlouvají se Angličan, Ir a Skot, že si uspořádají piknik.

Angličan: "Já vezmu chlebičky."

Ir: "Já vezmu pití."

Skot: "Já vezmu bratra!"

Ptá se šéf nově nastupující blondýnky: "Kolik máte IQ?"

"Myslíte přes boky nebo přes prsa?"

O blondýnkách

Blondýna vyplňuje test, kde odpovědi mohou být pouze 'ano' nebo 'ne'. Zoufale přemýšlí a pak ji napadne řešení: vezme minci a hází. Když padne panna, je odpověď 'ano', když orel, tak napíše do testu 'ne'. Za chvilku má celý test hotový, zatímco zbytek třídy se ještě pekelně soustředí nad svými papíry. Když zbývá posledních pár minut do konce hodiny, blondýna najednou zbledne, panicky začne vyhazovat minci do vzduchu a nesouvisle si mrmlá. Učitel to vidí a jde se podívat, co se to děje: "Nějaký problém, slečno?" - "Ano," pláče zoufalá blondýna, "kontroluji si správné odpovědi a skoro všechno mám špatně!"

Víte jak zabavit blondýnu? Postavte ji před zrcadlo a řekněte jí, ať hraje kámen nůžky papír, dokud nevyhraje.

O pepíčkovi

Pepíček, kterému máma zakázala se koupat v přilehlém rybníce, přijde domů s mokkými vlasy a povídá, že spadnul do vody.

"Tak jak tože nemáš mokré i oblečení?"

"No, měl jsem takové tušení, že bych mohl spadnout, a tak jsem si je radši sundal."

Martenek Michal